

JÁNOSHALMI HARANGOK

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
KIADVÁNYA

IX. ÉVF. 1. SZÁM

2006.

NAGYBÖJT

Vetkőzzük le a régi embert...

A vihar, mely esztendőkön át zúgott a világ felett, a népek élet-halál küzdelme, melynek kínjait átszenvedte minden nemzet, és az Isten ítélete, mely mindezekben kicsattant és az ember nagyotakarását és bölcsességét megalázta, megrázta az emberiséget lelke mélyéig. A megrendült lélek titokzatos mélységeiben titokzatos áramok fakadtak, és lelkek tömegeit sodorják a kereszténység partjai felé. És ezt az áramot a Szentlélek hajtja, emberi hatalom nem képes feltartóztatni...

A történelmi idők történelmi feladataira szólítanak, és le-

gyünk tisztában azzal, hogy az erkölcsi alapokon tervezett új rendet csak erkölseiben megújult nemzetedékek építhetik fel.

A lelkiismeret-vizsgálat után tehát tartsunk bűnbánatot.

Vetkőzzük le a régi embert, a gyáva, képmutató keresztényt. Elmélkedjük át az igazságosság jelentését minden vonatkozásban, és elmélkedjük át a szeretet tartalmát egész mélységében.

(Márton Áron)

Bódás János

Valahol ki van jelölve a helyed

*Azért van síró, hogy vigasztald,
az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezed,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
hogy terhüket te segítsd hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved - azért van,
hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezedtől támadt foltra folt
ott is, hol eddig minden tiszta volt?*

*Mi vagy?
Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég ... siess ... keresd!
Ki van jelölve a helyed.*

*Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
másként céltalan lesz az életed,
s a sors ekéje bármily mélyen szánt,
mag leszel, mely kőre esett.
Elkallódott levél leszel,
mely a címzetthez nem jut el.
Gyógyszer, mely kárba vészett,
mit sohasem kap meg a beteg.
Rúd leszel, de zászlótalan,
kalász leszel, de magtalan.
Cserép,
melyben nem virít virág,*

*s nem veszi hasznát
sem az ég, sem a világ.*

„...Hogy lássa a dolog végét“

(Mt 26, 58)

Jézus az Oltáriszentség szerzésének ihletett pillanatai után mondja tanítványainak: „Ma éjszaka mindnyájan megbotránkoztok bennem. Írva van: megverem a pásztort, és szétszednek a nyájból a juhok.“ (Mt 26, 30) Pétert Mestere iránt érzett szeretete mégis fölbátorítja, hogy utána menjen, és „lássa, mi lesz a dolog vége.“ (Mt 26, 56)

Milyen különös dolog!

Pétert Jézus iránti szeretet viszi a tagadás helyére. Vajon ezzel nem mehökkenteni akar bennünket az Isten, hogy a jónak látszata is vihet bennünket oda, ahol akár gyöngeségünk miatt, akár kritikánk hiányaképp, akár a nem várt helyzet nyomására azt kell észrevennünk, hogy benne vagyunk a Krisztus-tagadásban, vagy a krisztustalanságban. Péter ugyanis azt állítgatta, hogy nem ismeri azt az embert.

Jézus ügyét hányan és hányféleképpen akarjuk előmozdítani, egyéni utakon, a magunk jónakláta eszközökkel, és a magunk fölfedezte módokon. Szent Pál által Isten figyelmeztet bennünket néhányra: aláatoszkodás, az angyalok (szellemvilág) tisztelete, látomások, önmegtágadások szerepelnek listáján. Megdöbbenéssel olvashatjuk megállapítását: „Csak emberi parancsok és tanítások, amelyek a bölcsesség látszatát keltik az önkényes istentisztelettel, vallási gya-

korlatokkal, aláatoskodással és az önsanyargatással, de valójában nincs semmi értékük, csak a test kielégítésére szolgálnak.“ (Kol 2, 18-23)

És ha ez megdöbent bennünket, még jobban meg kell lepödnünk a szentpáli szeretethimnusz figyelemre eléggé nem méltatott kitételeit olvasva: „Szólhatok az emberek vagy az angyalok nyelvén...

Lehet prófétáló tehetőségem, ismerhetem

az összes titkokat és tudományokat, hi-

temmel elmozdítatom a

hegyeket...

Szétoszthatom minde-

nemet a nélkülözők közt,

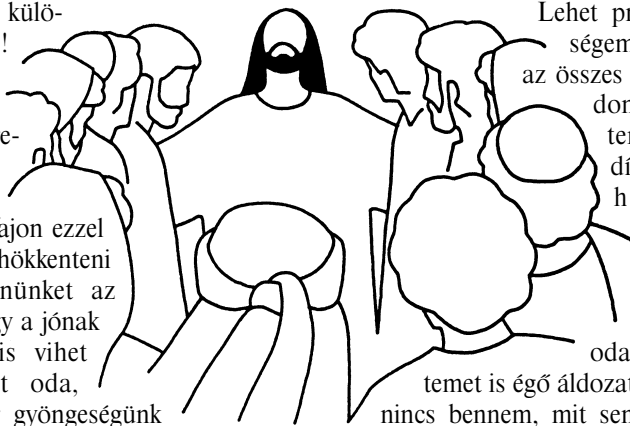
odaadhatom tes-

temet is égő áldozatul, ha szeretet

nincs bennem, mit sem használ nekem.“ (1 Kor 13, 1-3)

Megvizsgálhatjuk magunkat és értékeléseinket. Azon kapjuk magunkat rajta, hogy többre értékeljük az isteni dolgokban a zseniális gondolatokat és lángoló élményeket az egyszerű szív szereteténél; és problémáink hegyeit szívesebben mozgatnánk, és a vagyonunkat és erőinket fölemésztő szolgálatokat nagyobb becsben tartanánk, mint az észrevétlen szeretet türelmét és megalázódását. Mindezekben a szeretet Istenének, Jézusnak a „dolgát“ véljük keresni, mint Péter, és keserűen kell ráébrednünk, hogy „nem ismerjük azt az embert“, aki sokszor figyelmeztetett arra, hogy a szeretet eszközeit ne tévesszük össze a szeretettel.

Belon Gellért

A szabadság reménye

„Az ember abban különbözik alapvetően minden más lénytől, mely a környezetében található, hogy nem az egyetemes természeti összefüggés láncszemeként »egzisztál«..., hanem »nyitott« lehetőségek elé van állítva. Az embernek tehát feladata, hogy maga valósítsa meg (munkával, stb.) önmaga különféle történelmi lehetőségeit és ebben találja meg lényegének kifejezését (egyenként és emberi nemként). Ha lemondana erről a szabadságról, akkor végső soron önmagát adná fel.“ (Karl Rahner)

Az ember elképzelhetetlen szabadság nélkül. A Teremtő Isten nem magatehetetlen, porban csúszó alattvalót alkotott, hanem a szeretetre szabadon válaszolni képes embert, akinek még arra is van lehetősége, hogy Teremtőjére nemet mondjon.

Szabadságunk az a „terület“, ahol a lehető legjobban vállalhatjuk magunkat. Életünk nem kötelező leckék felmondásából áll, hanem szabadon választott gyakorlatok sokaságából. Épp ezért emberségünk legdurvább megsértése, személyi jogaink meggyalázása, minden szabadságunkkal való manipulálás.

Gyermekkorom közkedvelt iskolai büntetése a „bezárás“ volt. Amíg nem jelentkezett a csínytevő, addig senki sem mehetett haza az osztályból... Megalázó volt ez a kényszerű helyhez kötöttség. Megalázó és igazságtalan... Miért lázadoztunk a magunk módján a tanári önkény ellen? Miért lett keserű a szánk ettől a „túlórától“? ...Azért, mert nem mi vállaltuk, nem mi akartuk, mert ránk kényszerítették.

Az ember magára eszmélésének első gyönyörű pillanata, amikor kimászik a járókából és elindul „világot fölfedezni“.

A gyermek sem tud belenyugodni abba, hogy csak „az a kis hely“ az övé. Minden mesebeli világgámenés szabadságunk megfogalmazása.

A létezés szabadsága

A szabadság nem ráadás emberségünkre. Hozzánk tartozik, mint a kezünk és a lábunk, az idegrendszerünk vagy a szívünk. A szabadság: ittlétünk lényege, személyes voltunk velejárója, emberségünk biztosítója, istenképiségünk egyenes következménye - létfeltételünk.

Amikor József Attila levegőért kiált, akkor többet mond el a szabadságról, mint az okos filozófusok... Ki merné azt állítani, hogy a levegő különleges adomány? Ahogyan fizikai létünk elképzelhetetlen levegő nélkül, ugyanúgy szükségesszemmi életünk fennmaradásához a szabadság. Ezért emberellenes merénylet, ezért fojtogatással egyenértékű szabadságunk bármiféle megsértése.

Olvasom a „Levegőt!“ Ki tudja, hány-szor olvastam már, mégsem tudom megenni. Nem unhatom meg, hiszen én sem bírnám ki érett fővel, szótlánul, „ha nem vagyok szabad“. „Az én vezérem bensőmből vezérel! Emberek, nem vadak - elmék vagyunk! Szívünk, míg vágyat érlel, nem kartoték adat. Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet, jó szóval oktasd, játszani is engedj szép, komoly fiadat!“

Szabadságunk elvesztése nem első-sorban a fizikai korlátozottság fájdalma, hanem teremtett létünk megsebzése. Azt veszi el tőlünk, akik vagyunk. Levegő nélkül nincs életünk. Bensőnkéből vezérlő erőnk az, hogy szabadnak születünk. Az eszményeiért börtönben ülő rab szabaddal lehet, mint a börtön öre. Szabadságunk csak fizikailag vehető el tőlünk, iga-

zából csak akkor veszítjük el, ha olyat teszünk, amivel a szívünk nem ért egyet, amikor megalkuszunk önmagunkkal.

„A szabadság nem olyan, amit ajándékozni lehet - írja I. Silone. Diktatúrában is élhetünk szabadon, elég, ha a diktatúra ellenében élünk. Az az ember, aki az eszével él, szabad. Az az ember, aki harcol azért, amit igaznak tart, ugyan-csak szabad.“

A szeretet szabadsága

„Ahol a szabadság a rend, mindig érzem a végtelent“... Olvasom József Attila kétsorosát. Mintha a levegőért sikító költő itt-ott már megtapasztalta volna, hogy rend és szabadság csak együtt élhet, de ez az együttlét a végtelennel való rokonságot jelenti.

Miféle rend lehet az, amely a szabadság ikertestvére? A szeretet rendje! Csak a szeretetben élő ember lehet szabad!

Aki a hatalom megszállottja, aki a gőg és önzés embere, aki a pénz, a vagyon vagy dicsőség és hírnév rabszolgája, az bármily magasról is nézi a „szegény emberiséget“, mindenkinél szerencsétlenebb, mert nem képes szeretni.

Az ember szabadsága

A szabadság legfőbb ellensége nem a szögesdrót, hanem a gyűlölet... „A gyűlölet raktára él szívemben, a gyűlöletnek ezer arca van, erős arc, szép arc, kíméletlen arc, de mind boldogtalan. Te is, meg én is, aki és akit, a gyűlölő s a gyűlölt összefügg“ - hallom Gyurkovics Tibor „Gyűlölet“ című versét. A gyűlölet emberének egy szabad pillanata sincs, mindig maga mögött érzi a gyűlölt személyt, vele járkál a városban, nem képes elszakadni tőle. A gyűlölet „kifordít, mint egy rossz csigát, nyúlós, nyálkás vagy, tehetetlen, míg fel nem oldódsz ellene egy kíméletlen szeretetben.“ (i. m.)

Pilinszky János, a tékozló fiúról szóló elmélkedésben rólunk beszél. Mindannyian tékozló fiúk vagyunk. Azt gondoljuk, hogy szabadok leszünk, ha otthagyjuk az otthont, s csak visszatértünkben értjük meg, hogy a keresett szabadság „mindenütt jelen van, vagy sehol sincs jelen“. Mert „szabadság csak a szeretetben létezik, s a szeretet mindenben megtalálhatja tárgyát és vele együtt szabadságát, de elsősorban ott és abban, ami adott, ami eleve az övé“. (Pilinszky J.: Szög és olaj, 312. old)

Aki igazán szeret, annak senki és semmi nem kötheti meg a kezét. Azt csinálhat, amit csak akar. Neki már mindent meg szabad tennie, hiszen minden tettét szeretetből teszi.

De ki lehet képes ekkora szeretetre? Kiben élhet a szeretetnek ez az életre szóló szabadsága?... Nem álmodozás, nem illúzió a szeretetben szabad emberarc?

Aki nem ismeri Jézust, annak száján azonnal ott a válasz, hogy „nincs is ilyen“. De a Jézus barátságában élő ember tudja, hogy egyetlen út ehhez a szabadsághoz

Jézus szabadsága

Jézus megélte nekünk, hogy milyen a szeretetben szabad ember! „A szabadság a Jézus Krisztusban való megváltás gyümölcse, és a tőle kapott lélek kibontakozása. A keresztyén szabadság és felszabadulás a bűn, a külső törvény és a halál meghatározó hatalma alól, egyáltalán felszabadulás a világi hatalmasságok szolgaságából.“ (K. Rahner)

Jézus szabadságából ered Isten gyermekeinek a szabadsága. Ő az, aki a törvény szeretete helyett a szeretet törvényét véste szívünkbe. Amíg a törvényeknek engedelmeskedem, mindig akadályoztatva érezhetem magam. Mihelyt a szeretet

lesz a „törvény“ bennem, mindent szabadon csinálhatok.

Aki szeret, azt nem kell figyelmeztetni arra, hogy „ne loj!“, hiszen örökké csak adni akar. Erre a szívből fakadó szabad magatartásra buzdít Jakab apostol: „Úgy beszéljete, s úgy cselekedjete, mint akik a szabadság törvényének felelősek.“ (Jak 2, 12)

Az újszövetség embere nem a szolgaságnak, hanem a szabadságnak a fia. Ő tudja, hogy „ahol az Úr lelke van, ott a szabadság“. (2Kor 3, 17) A törvény emberének életét folyvást félelem árnyékolja. Azon izgul, hogy vajon mit, hogyan tartott meg.

A Jézust követő ember, akit Isten lelke vezérel, tudatában van annak, hogy nem a szolgaság lelkét kapta, hogy ismét félelemben éljen, hanem a fogadott fiúság lelkét, amelyben Istent Atyjának nevezheti (Róm 8, 18), és megmarad az a re-

ménye, hogy a „múlандóság szolgálai állapotából felszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára“ (Róm 8, 21).

...Elöttem a jelenet, amint Jézus a benne hívő zsidókhoz fordul. Ez a kép az újszövetségi szabadság kinyilatkoztatása: „Ha ti kitarotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismertek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket. Ők tiltakoztak. Ábrahám fiaai vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek. Hogyan mondhatod te, szabadok lesztek? Bizony, bizony mondom nektek, felelte Jézus, mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolga nem marad mindig a házban, de a fiú mindig ottmarad. Ha tehát a fiú tesz szabaddá titeket, valóban szabadok lesztek“ (Jn 8, 31-36).

Ez a „valódi“ szabadság a mi reményiségünk.

Enzsöl Ellák

Magányosok karácsonya

Szenteste délutánján a Don Bosco Klubban tartottuk meg a magányosok karácsonyát, melyre meghívtuk mindazokat, akik egyedül töltötték volna az ünnep estéjét.

„Emlékezzél ember, hogy por vagy és porrá leszel!”

(a hamvazás szertartásából)

A hamvazáskor elhangzó mondat az édenkerti történetet idézi, amelynek egyik mondata a Teremtő által „... mert por vagy, és visszatérsz a porba!“. Ez a mondatrész nem a bűnre utal, hanem az ember halandóságával van kapcsolatban. Ezt megelőzően olvashatjuk: „Meggalkotta tehát az Úr Isten az embert a föld agyagából, az orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlényé lett.“ E két mondat között játszódik le a d r á m a , amelyben az ember megpróbál kitörni törékeny, halandó mivoltából és p r ó b á l olyanná válni, mint az Isten.

A hamvazószerdán elhangzó isteni mondat jelzi számunkra, hogy teremtett mivoltunkból nem tudunk kilépni, ugyanakkor emlékeztető és meghívás arra, hogy ezt ne megalázásként, hanem ajándékként fogadjuk el. Amikor Isten megformálta az embert, lehetővé tette, hogy új élet jöjjön létre a porból, amely személyé válhat. Isten vég nélkül folytatja ezt a munkát. Létünk por kereteinek elfogadása tehát nem megalázó, leala-

csonyító dolog, hanem annak újrafelfedezése tudatosítása, hogy a föld pora az élet hordozójává és emberré válik. Elismerése ez Isten szabad, ingyenes, nagylelkű ajándékának. Az emberi személy, sebezhető, ingatag, minden percben az éltető lélegzet ajándékától függ.

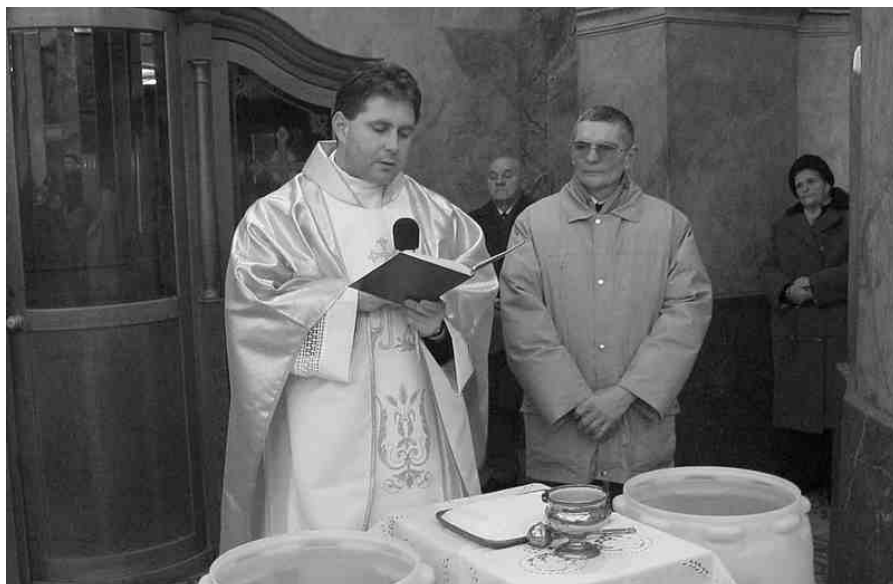
Ez a létezés első pillanatától jellemzi az embert. Törekenységünk és sérülékenységünk nem általunk választott, de nem is büntetés, hanem olyan valóság, amely nap-

ról napra szorosan kapcsol Istenhez bennünket, akiben ott él - az élet ajándékozásával együtt - irántunk való mély, törődő szeretete. Elismeri szükségünket, és saját magát adja hűségével, együttérzésével, gyógyításával.

Hamvazkodásunk mondatának elkerülhetetlenségén, szomorúságán túl halljuk meg tehát a létünk középpontjába, Istennel való személyes kapcsolatunk elmélyítésére szóló meghívást.

Vízszentelés

Ökumenikus imahét

A Don Bosco Klub búcsúja

Bosco Szent János napján, január 31-én, ebben az esztendőben is megrendeztük a Don Bosco Klub búcsúját. Közel 300 gyermek és 70 felnőtt jött el, hogy játékkal, filmvetítéssel, melegszendvicssel, gofrival, nyalókával és főleg vidám együttléttel ünnepelje a számunkra oly kedves Szentet.

Balázs-áldás

II. János Pál pápa szobrának megáldása

2006. február 12-én érseki szentmise keretében került sor II. János Pál pápa szobrának megáldására a jánoshalmi Szent Anna templomban. A szobrot

Tóth Sándor Szécsényben élő iparművész alkotta. Segítőtársai voltak: Probstner János iparművész, Sikorszki Zoltán porcelánfestő, valamint Király Klára és Kiss Jakab technikai munkatársak. Hálás köszönetünket fejezzük ki az alkotóknak, hiszen valóban maradandót alkotak. Hálás köszönet a kezdeményezőnek és mindazoknak, akik bármilyen módon, anyagiakkal vagy imádsággal segítettek a műalkotás létrejöttét. Köszönjük a kalocsai Főszékesegyházi Kórus közreműködését az ünnepi szentmisén, a képviselő-

testület tagjainak, valamint a plébánia dolgozóinak segítségét, és természetesen, nem utolsósorban Érsek atyánk támogatását és jelenlétét.

A szobor felszerelésének egyik mozzanata.

"Szentatyánk mosolyog ránk, nemcsak a kivetített képről, hanem meggyőződésünk és hitünk szerint a mennyből is. Örül annak, hogy együtt

vagyunk, hogy imádkozunk, hogy szívünk szeretete az Isten felé száll. Jó példával járt előttünk és ezért jó, hogy született egy műalkotás, mely a templomunkba került. Ez sokkal több, mint egy fénykép, vagy egy gipszmaszk. A műalkotásban benne van annak a személynek az egyénisége, akire rátekin-

lőnk, mennyei Édesanyánkat. Ezért került aranyozás a Ceztohova-i Szűz Mária plakettjére a szobor alján. Szentatyánk, II. János Pál pápa, több mint negyed évszázados pápai tevékenysége kapcsán a Krisztustól kapott szolgáló hatalmat is felragyogtatta a világ előtt, ezért került az arany a címerére, a szobor másik oldalán.

A műalkotás semmit nem ér, ha nem fakad belőle lelki megújulás. Szentatyánk példáján felbuzdulva kérjük Isten segítségét, hogy valóban az Ő útját járhassuk.“

tünk. A műalkotásnak mondanivalója van. A műalkotás sok mindent meg akar mutatni nekünk. Amikor ránézünk Szentatyánk szobrára, domborművére, rögtön feltűnik, hogy arany pontok vannak rajta. Mert aki az Isten útját járja, aki igazán nagy ember, az Krisztust ragyogtatja fel az életével. Ezért került az aranyozás a pástortbot Krisztus keresztjére, mert Szentatyánk élte Krisztust mutatta fel a világnak. De az ő élete felragyogtatta a Szűzanyát is, a mi legfőbb közbenjárónkat, szószó-

Kitüntetés

Ötödik alkalommal adták át a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye által alapított Szalézi-díjat az újságírók védőszentjének ünnepe alkalmából január 23-án, Kecskeméten.

Immár fél évtizedes hagyomány, hogy Szalézi Szent Ferenc napján Bábel Balázs érsek kitünteti azokat a szerkesztőket, akik munkájuk során kiemelkedő színvonalon segítették a főegyházmegyei kommunikációt.

Az elsimerő oklevelet a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye hívei és vezetői nevében Dr. Bábel Balázs érsek úr adta át a Blázsi Sándornak, a Petőfi Népe Jánoshalmi tudósítójának, a Jánoshalmi Harangok főszerkesztőjének, azért a nemes szolgálatért, amellyel a sajtó lehetőségeit kihasználva évek óta segíti a Főegyházmegye templomainak és közösségeinek gazdagítását és az Evangélium hirdetését.

Január 23-án Dr. Bábel Balázs, a Kalocsa-kecskeméti Főegyházmegye érseke a Porta Egyesület dísztermében hasonló elismerésben részesítette Bukovinszky Zsoltot, a Kecskeméti Televízió főszerkesztőjét és Elmer Istvánt, az Új Ember című hetilap újságíróját, aki maga is megfordult már Jánoshalmán.

M e g h í v ó

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének meghívására március 15-én 17 órakor

Tavaszi nap címmel előadást tart a jánoshalmi származású **Mondovics Vince** vendégfős.

Mindenkit szeretettel hívunk erre a hangulatos tavaszi estére a plébánia hittantermeibe.

Gyermekeink ismeretlen világa

(Edigio Santanché műve alapján)

7. rész

ENERGIAVESZTESÉG

„Két gyermek édesanyja vagyok. Dolgoznom is kell. Mindig fáradtnak érzem magam, és sajnós ez hatással van az egész családra. Nem tudom elfelejteni a múlt emlékeit, az elszenvedett sérelmeket, igazságtalanságokat. Újra átélek sok évvel ezelőtti helyzeteket. Reggelente félek az ébredéstől, az új nap terheitől. Lehetséges, hogy a múlt újraélése elvonja energiámat a minden napok igazi valóságától?”

Egy édesanya, aki mindig fáradt, természetesen nem segíti elő gyermekeinek harmonikus fejlődését. Tapasztalatom során sok kisgyermek fejlődését kísérhettem figyelemmel, s láttam sok feszültségekkel teli, fáradt anyát is.

Próbáljunk meg néhány egyszerű tanácsot adni ennek az anyukának, hogy ne legyen „mindig fáradt”, és így gyermekei számára jobb légkört teremthessen.

„Hányszor kell még elmondanom, hogy oltsátok le a vilányt, ha nincs szükségetek rá? Ez kész energiapocsékolás!” panaszkodik az anyuka a fényes nappal kivilágított lakásban.

„A férjem már harmadik alkalommal hagyta egész éjjelre égve az új kocsink fényszóróit! Pedig az autószerelő figyelmeztetett rá, hogy vigyázzunk az új akkumulátorra.”

Ezekből a piacon elhangzott beszélgetésekből már választ lehetne adni a kérdésére. Önnek igaza van! Újraélni a múlt egyes eseményeit, különösen, ha azok érzelmi világunkat érintik, nagy erővesztéssel jár, s ahogy az autóvilla-mossági szerelő nagyon helyesen megállapítja, az a veszélye, hogy tönkre megy az agy - nem elektromos, hanem elektrolitikus berendezése.

Az aggyal ugyanaz történik, mint az autó akkumulátorával, ha nem kapcsoljuk ki a reflektorokat: lemerül, mivel nem a rendelkezésnek megfelelően használjuk. Ha bekapcsoltuk az „áramkört”, rögtön konkrétan cselekedni kell, vagyis el kell indulnunk.

Ha a múltat kutatjuk, agyunk arra kényszerül, hogy haszontalan munkát végezzen, és képtelen lesz a konkrét cselekvésre.

Sajnos az agy nem menekülhet. Felesleges munkában kell kimerülnie, mert gazdája nem elég éber.

Félretéve a hétköznapi példákat megállapíthatjuk, hogy a múlt fellevenítése – különösen, ha az kellemetlen - tényleges károkat okoz. A depresszió sok kezelhetetlen formája éppen abban a nehezen legyőzhető szokásban gyökerezik, hogy az ember állandó-

an felidézi a múlt meddő és sokkoló hatású eseményeit.

Reggeltől estig mintha egy súlyos, felesleges csomaggal közlekednénk, melyet mindenhová magunkkal hurcolunk. Előfordul, hogy tévzés közben csomagunk mozdulatlanul hever mellettünk, de amikor bizonyos képsorok láttán felelevenedik a múlt, erőnek erejével megragadjuk, és tovább cipeljük.

A gyógyulás érdekében mindenekelőtt meg kell győznünk magunkat e múltbeli kalandozások felesleges voltáról. A megbocsátás, amit a katolikusok a gyónás alkalmával megtapasztalnak, segíthet abban, hogy új szemmel lássuk hibákkal teli múltunkat. „Ha olyanok volnának is bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó.” (Iz 1,18)

És elszenvetett sérelmeink? Semmibe vett jogaink? „Bocsásd meg bűneinket, miképpen mi is megbocsátunk...”

Visszatérve a gyerekekhez: ha sikerül ez az önnevelés, akkor gyermekei figyelmes, segítőkész, problémáikra nyitott édesanyját fedeznek majd fel önben, aki ott áll mellettük az élet minden viszontagságában.

S mivel a gyerekek még kicsik, nincs veszélyben lelki és érzelmi fejlődésük. Végezetül pedig figyeljen oda, hogy a munkája ne legyen túl fárasztó. S feltét-

lenül szükség van egy jól beosztott napi-rendre is.

ANYÓS, MENY ÉS AZ ELSZAKADÁS

„Férjem, akivel nagyon szeretjük egymást, s minden dolgunkat, problémánkat megbeszéljük, borzasztóan „anyós”. Sokszor az a benyomásom, hogy anyósom ott áll kettőnk között s fiát egyfajta „lelki távirányítóval” manipulálja, ha kell, ha nem, beleszól közös dolgainkba. S persze mindezt féltő szeretetből. Bár anyóssal is igyekszem jó kapcsolatot kiépíteni, és őt is megérteni, sokszor tanácstalan vagyok, s persze mindezt a gyerekeink is látják. Ön mit tenne az én helyemben?”

A világon több országban hoztak már olyan törvényeket, melyek próbálják korlátozni az emberek éretlen és önző magatartását. Természetesen ezek nem mindig képesek az embert

„kordában” tartani. Valóban komoly problémát jelent például a család dolgaiba való felesleges beavatkozás is, amely egyébként igen káros hatással van a „kicsik” lelkivilágára is. Ennek az „anyáskodásnak” oka lehet akár a fiú, akár a „mindig ketten közé álló” anya éretlen érzésvilága. Gyökerében ártalmas ragaszkodás rejlik. Ez ellentétes a természetes fejlődéssel, amely külön-

böző érési fokokon át az „elszakadásban” tetőzik. Nincs ennél ártalmasabb egy gyerek számára, akit finoman, de

„határozottan” az önállóság felé kell irányítani.

Nem akarom megbántani a „homo sapiens” fajt, de meg kell jegyeznünk, hogy az élővilág más képviselőinél világosan láthatjuk, hogy amikor a kölykök már nem kölykök többé, szüleik kikényszerítik elválásukat. Sőt, gyakran vad harapásokkal űzik ki őket a földi paradicsomból, azaz vadászterületükről, hogy elmenjenek saját territóriumot keresni maguknak, amit majd ők védenek meg a saját kölykeik számára, és ahol szüleik kihasználása helyett maguknak kell élelemről gondoskodniuk, szembeszállva a veszélyes támadásokkal...

Még hogy kényelmes menedék az atyai házbán!

Ez a tény közvetett felhívás a szülők, az apósok és anyósok felé, hogy ne avatkozzan a k

bele-
gyer-
mekeik
ügyeibe.
Felhívja
a figyelmet

az elszakadásnak arra a módjára, mely lehetővé teszi a különválást úgy, hogy közben megmarad a teljes egység mindenkiel. Mindez korunk emberét egy igen magas szintre emeli. Aki eljut ide, valóban képes kifejezni személyiségének teljességét.

Amint az elején említettem, nem gondolom, hogy a törvények elősegítenék a fent említett lelki fejlődést. Tudvalevő, hogy minden rendelet „megoszt”. Inkább arra van szükség, hogy már a gyereknél elkezdjük, és segítsük őket abban, hogy többre értékeljék az adást, mint a birtoklást. A másik dolgaiba való beavatkozás, még ha nem is fajul el a teljes „terület-

foglalásig”, az önző és birtoklásvágyó ragaszkodásból fakad.

És nem csupán az anyósok vádolhatók, akik között egyébként igen kiválóak is vannak, hanem az „anyás” gyerekek is, akik nem tudnak elszakadni a babusgatótól; a nagyszülők, akik érzelmi jogot formálnak unokáikra, kitúrva ezzel helyükből a szülőket is. Hetvenéves apák és anyák még mindig ragaszkodnak gyerekeikhez, mert nem tudják elfogadni, hogy

azok egyedül is képesek megbirkózni az étellel.

Visszatérve kérdéshez, az éretten viselkedő szülők, akik saját maguk is képesek a birtoklás helyett a lemondást megélni, gyerekei-

ket is úgy tudják vezetni, hogy azok le tudják győzni a

birtoklás időszakát. Élettani jelenség ugyanis az első két-három évben az „ez az enyém” effektus, amit a ravasz édeség-gyárosok ki is használnak. Még reklámozniuk se kell a termékeket, elég, ha hozzáférhetőek minden boltban. A le nem győzött birtoklásvágy ráadásul még összetűzésbe hozhat a hatóságokkal is, ha az ember eljut a lopásig.

Lobbantsuk fel a kisgyerekekben „ajándék-voltuk” kicsiny lángját! Segítsünk nekik, hogy egy olyan karácsonyi csomagot tudjanak készíteni, mely egész éven át kitart. S ez nem papírból készül, hanem szeretetből és ajándékozásból.

A vatikáni diplomácia titka

(Vatikáni Rádió, 2006. február 18.)

A diplomáciáról és a diplomatákról szóló hírek rendszerint akkor sűrűsödnek meg és válnak fontossá az írott és elektronikus sajtóban, amikor egy-egy súlyos nemzetközi konfliktus kirobbanásakor a politikusok százei és az emberek milliói tőlük, az ő helyzet- és emberismeretük-től, kitartó erőfeszítéseiktől várják a problémák gyors és hatékony megoldását. Természetesen mi, diplomaták nem csak akkor dolgozunk, amikor erről beszámol a média, hanem folyamatosan, gyakorlatilag

az év 365 napján, ám lehetőleg minden látványosságtól mentesen. A diplomácia lényegéhez tartozik a diszkréció, a feszültségek „színpalak mögötti” elsimítása, a mindenki számára elfogadható közjő csendes keresése, a különböző népek, országok, kultúrák, vallások, politikai és gazdasági szempontok háttérben történő, békés, nyugodt egyeztetése. Valószínűleg ezért tartják a diplomáciát oly titokzatosnak és kiismerhetetlennek. Pedig szó sincs erről. Én a diplomáciát egy mindig mosolygó, tapasztalt, jóindulatú s igen bölcs nagymamához hasonlítanám, aki képes arra, hogy óriási családját tapintatosan, halk szavúan, szinte észrevétlenül, ám határozottan

összetartsa, koordinálja és jó irányba vezesse; egy olyan nagymamához, aki sokat tud, de keveset beszél, aki óvja a család harmóniáját, s akinek békítő szavai a legharagosabb szívet is megpuhítják. Tulajdonképpen ugyanez a feladata a diplomáciának és a diplomatáknak a népek hatalmas családjában, a nemzet-

közi közösség életében.

Az elmúlt hetekben újabb bizonyágot szerezhettünk róla, hogy milyen elengedhetetlenül fontos szolgálat ez. Több milliárd ember figyelte aggodalommal, miként ér véget az a komoly válság, mely a Mohamed-karikatúrák kapcsán alakult ki a skandináv és muzulmán országok között. Hallhattunk tiltakozó nagykövetekről, hibákat elkövető politikusokról, félreértelmezett szabadságjogokról, emberi életet követelő, igazolhatatlan erőszakról. A híradások elemzése manipulációról és politikai haszonlesésről, valamint felelőtlenségről és gazdasági veszteségről szóltak - miközben hatalmas lángokkal

égő nagykövetségi épületek látványa döbrent meg tömegeket. A több hétig tartó, felkavaró jelenség ma már túlmutat önmagán és akaratlanul is megerősíti a diplomácia pótolhatatlan küldetését. Hiszen e krízis kezelése, az indulatok lecsillapítása, egymás kölcsönös tiszteletének helyreállítása, a nemzetközi kapcsolatok stabilizálása ismét csak a diplomácia láthatatlan csatornáin keresztül volt lehetséges, több száz diplomata közös, megfeszített munkájának eredményeként.

Tudom, a Kedves Olvasó most felteszi magában a kérdést, amit az elmúlt napokban sok újságírótól is hallottam: mit tett a pápai diplomácia, mit tettünk mi, vatikáni diplomaták a nehézségek megoldásáért. Erre konkrétumokkal nyilvánvalóan nem válaszolhatok. Ám, egy közvetett példát elmondok: az észak-európai országok katolikus püspökeinek közös konferenciája - kormányokat és minden más nemzetközi vagy egyházi szervezetet megelőzve - elsőként adott ki nyilatkozatot arról, hogy szolidáris a vallási érzéseikben megbántott muzulmánokkal, hogy nagy értéknek tartja a vélemény- és sajtószabadságot, de ez nem sértheti mások vallási értékeit és a vallásszabadságot, s hogy semmilyen indok sem támaszthat alá erőszakos cselekményeket. E világos nyilatkozatot a skandináviai mecsetek szinte mindegyikében felolvasták az imámok, s néhány órán belül fontos hírré vált több arab országban is. A visszajelzések szerint, elsősorban itt, az észak-európai nagyvárosokban, több, mint harminc kétes kimenetelű tüntetést mondtak le a katolikus püspökök nyilatkozatának következtében.

Hosszan sorolhatnám a szentszéki diplomácia közvetítői tevékenységének sikereit, a nemzetközi közösségben ját-

szott kiemelkedő szerepét a béketeremtésben - sok más mellett csak az utóbbi évekből megemlítve Mozambik, Angola és Szudán polgárháborúinak befejezését, a Burundiban és Ruandában végbe ment tömegmészárlások megfékezését, Kelet-Timor függetlenségét, vagy a volt jugoszláv államok közötti békekötést. Az idő szűk korlátai itt megállítanak, hiszen nem az eredményeket akarom kiemelni, hanem a szerteágazó feladatok mibenlétét hangsúlyozni. A vatikáni diplomácia, a maga 1600 éves múltjával és tapasztalatával, megfontoltsággal párosult intenzitásával egyedülálló tekintélyre tett szert az idők folyamán, mely az elmúlt évtizedekben különösen képpen megerősödött. Ennek oka és küldetésének lényege, hogy az Isten és az ember közötti meghatározó kapcsolatot szem előtt tartva, élő lelkiismeretként működik a nemzetközi közösség életében. A szentszéki diplomácia már régen nem szorítkozik csupán a katolikus egyház szabad működésének biztosítására, hanem a vallásszabadság valamint az egyenlőségen és egymás tiszteletén alapuló többi szabadságjogok teljes kiterjesztéséért tevékenykedik. Fáradhatatlanul dolgozik az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában foglaltak maradéktalan betartásáért. Nem szűnik meg szót emelni az emberi méltóság és a legalapvetőbb emberi értékek tiszteletben tartásáért.

Igen, ha titokról kérdeznék, akkor mindig és mindenkinek csak azt mondhatom: a szentszéki diplomácia titka abban rejlik, hogy képes minden politikai és gazdasági érdek fölé emelni, minden megkülönböztetés nélkül, a legfontosabbat, magát az Embert.

Msgr. Dr. Pintér Gábor
vatikáni diplomata

a skandináviai Apostoli Nunciatúra tanácsosa

Néhány gondolat korunkról

Milyen keresztények vagyunk?

A nyugati jóléti társadalom „jog-alapú” társadalomnak értelmezi önmagát. Lélektelenül jogalapúvá lesz egy társadalom, ha tagadja, vagy elveszíti az erkölcs és a tradíció életet szabályozó jelenlétét. Miközben a nyugati liberalizmus követeli a gyenge államot, és az emberi szabadságjogok körének legteljesebb kiszélesítését, kialakul a jogilag túlszabályozott kor. Ennek okai ismeretek. A római jogrend tudomásul vette illetékességi területét, és az emberi élet egy részének a szabályozását átengedte az ősi erkölcs és a vallás számára. A nyugati civilizáció féltékenyen, és immár ostobán védi legsajátosabb elvét, a liberalizmust, a társadalom és az Egyház szétválasztását. Az Egyház nem utasítja el elvből és eleve a liberalizmust, sőt ideálisnak tekinti a célt, hogy a művelt, felelősségteljesen gondolkodó emberek maguk válasszák meg evilági életük vezetőit, azonban a liberalizmusnak azt a megnyilvánulási formáját, amely erkölcsileg és lelkileg lezüllesztett tömeggel manipulált demokráciát játszik egy behatárolható érdekcsoport hatalmának biztosítása végett, nehezményezi. Ugyanis azzal, hogy a nyugati civilizáció elvből tagadja az ősi erkölcs és a vallás létét és jogosultságát, veszélyes hazardírozásba kezdett magával az emberrel.

Azt a lehetetlen helyzetet, amelyet saját magának okozott a vallás és az ősi erkölcs megvetésével és elutasításával, úgy próbálja orvosolni, hogy az emberi élet minden szabályozását a jogra bízza. Így alakulhatnak ki azok a demokráciát megalázó esetek, hogy egy újság morális felvetéseket téve feltárja valamilyen hatalmasság erkölcstelen és a közösségi szolidaritást sértő ügyeit, mire a hatalmasság merő jogi eszközökkel elégtételt vesz magának. Ez esetben a morálist nem ismerő jog olyan területre nyomult, amely nem az ő illetékességi területe, és az erkölcs ellenében diadalra segíti a gátlástalan hatalmasságot. Korunknak talán legbarbárabb jelensége, hogy ott, ahol eddig egyenlő súllyal volt jelen a jog, az erkölcs és a vallás, már csak a jog található. Mégpedig a nagyon szűken értelmezett jog, amely csak az embert tekintti törvényhozónak, és tagadja, hogy az emberi törvényhozónak figyelembe kellene vennie az eleve adott természeti jogot. Röviden így néz ki a problémafelvetés. De milyen nevelési nehézségek fakadnak ebből?

Az erkölcsi és vallási szempontokat is közvetítő nevelés kiszorul a társadalomból, de még őrizhetik a családok. Ehhez azonban jelentős területeken el kell határolódnunk a

társadalom értékrendjétől. Ez is komoly feszültségforrás a liberális állam és az Egyház között. Ráadásul a keresztények egy jelentős része mindössze regisztrációs kérdésnek tekinti az Egyházhoz tartozást, amolyan végső biztosítéknak, ha minden kötél szakad, de életüket nem az Egyház, hanem a laikus állam értékrendje irányítja. Ez tehát egy nagyon összetett kérdés. Az értékrend tekintetében feszültség van az állam és az Egyház között, de az Egyházban is van egy megosztottsá-

got eredményező feszültségforrás. Ez pedig az elköteleződések merőben eltérő szintje. A regisztrációs keresztények népes csoportja szinte semmi vonzalmat sem érez az Egyház kegyelmi gazdagsága iránt, viszont erős vonzalmat érez az egyházellenes, laikus állam pogány világot építő programjai iránt. Ösztönösen csak azt az újságot veszi meg, és csak azt a televíziós csatornát kapcsolja be, ahol a keresztény értékrend tudatos leépítése folyik.

Szabó József plébános

Vajon Ön, (vajon TE) melyik keresztény csoporthoz tartozik (tartozol)?

regisztrációs keresztény

valódi keresztény

(A megfelelő választ X jellel jelölje meg!)

Óvodai beiratkozás

A Kis Szent Teréz Óvoda szeretettel várja azokat a gyermekeket, akik 2006. május 31-ig betöltik a 3. életévüket.

Az előjegyzés időpontja: április 18- 29 között, hétfőtől csütörtökig naponta 8 - 16 óráig pénteken 8-12 óráig.

Iskolai beiratkozás

Jánoshalmán a tanköteles korba lépett gyermekeket április 21-és 22-én lehet beírni az általános iskolába.

A Szent Anna Katolikus Általános Iskola és Diákotthonban pénteken reggel 8 órától este 6 óráig, szombaton pedig 8 órától 12 óráig szeretettel várják azokat a szülőket, akik ebben az iskolában szeretnék taníttatni gyermekeiket.

Bibliai nevek és fogalmak

Hitvallás: Az Ószövetségben Izrael népe Isten nagy tetteit magasztalja, és ezzel vallja meg Jahvéba vetett hitét. (Mtörv 6, 4-5: „Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr...“).

Az Újszövetség legősibb hitvallása, hogy Jézus a Krisztus, vagyis a Messiás (Mk 8,29: Te vagy a Krisztus“; Róm 10,9-10: „Ha száddal vallod, hogy Jézus az Úr, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta a halálból, üdvözülsz. A szívbéli hit ugyanis megigazulásra, a szájjal való megvallás meg üdvösségre szolgál“; Fil 2,11: „Minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr“; 1 Jn4,15: „Aki vallja, hogy Jézus az Isten fia, abban benne marad az Isten, és ő is az Istenben“)

A keresztény hit tételeit az első századokban rövid formulákban fogalmazták meg. A hitvallások másik típusa a kereszttség alkalmával párbeszédese formában elhangzó hitvallás volt (140k. már ismert volt a Symbolum Romanum; a szimbólum eredeti értelmében az azonosítás jele). Ebből fejlődött ki a nyugati egyházakban a 4. Századtól kezdve a Symbolum Apostolicum, az ún. Apostoli hitvallás. Ismertebbek még a Nikaiai hitvallás és Szt. Athanásziosz hitvallása. A korai keresztügyi hitvallások egyes szám első személyben fogalmaztak (görög pizteuó, latin credo „hiszek“), a többes számot (hiszünk) a 4. századtól a zsinat vezet be, jelezve, hogy az egyén hite, ill. a püspöke egyúttal az egyház hite is.

A közös hitvallás egyike az egyházhoz tartozás feltételeinek.

Humanizmus: A latin humanus (emberi) szóból alkotott kifejezés egy szellemtörténeti vonulatot jelöl. A humanizmus a 15-16. sz.-ban nem annyira filozófiai irányzat, inkább a művelt értelmiség

mozgalma volt. Nemcsak egyetemi környezetben terjedt el, hanem a teológusok világával való szembehelyezkedés is hozzájárult térhódításához.

A legtöbb humanista a világi és itáliai arisztokrácia kifinomult képviselői közül került ki, akik fölfedezték a görög-római kultúra értékeit, szenvedélyes érdeklődéssel fordultak az ókori bölcsesség, ill. a klasszikus irodalmi és művészi alkotások felé. Ennek nagy lendületet adott Bizánc bevétele (1453) után a görög értelmiség Európába, főként Itáliába áramlása.

A humanisták a személy kibontakozásának feltételét egy önmagáért való, minden vallástól független kultúrában látták. A Platón íásaival való találkozás felvetette a keresztény dogmák új megfogalmazásának és a már meghaladottnak tekintett skolasztikus kategóriáktól való elszakadás szükségességének kérdését.

A humanizmus rendkívül individualista jellegéből következett, hogy képviselői különböző utakon jártak. Némelyek a Szentírás eredeti szövegeit profán alkotásnak tekintették. Tudatosan személyes következtetéseket vontak le belőlük, egyre nagyobb közömbösséget tanúsítva a teológia és az egyház iránt, a kereszténység megújítására saját elgondolásaik szerint dolgoztak ki terveket.

Mások pogány szerzőknél kerestek választ az őket foglalkoztató kérdésekre. Ismét mások a kettős igazság elvét vallották: a hit nevében elfogadták azt, amit az értelem nevében tagadtak.

A humanizmus Észak-Európát is meghódította. Jelentős képviselője Erasmus, aki az Újszövetség tudományos kutatását elindította, megnyitva ezzel az utat a szöveg újfajta tudományos értelmezése előtt.

Köszönet a segítőknek

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik adományaikkal, erejükkel, idejükkel,

150, tartós élelmiszerből álló csomagot juttathattunk el rászoruló családokhoz, és hogy még januárban is tudtunk belőle segíteni; hogy most is kb. 60 főre tudtunk főzni az ünnepek előtt; hogy megrendezhettük a magányosok karácsonyát, stb.

Gábor atya, most 2005. karácsonyán is vendégül látta Kalocsáról a Máltai Hajléktalanszálló lakóit Szenteste és karácsony napján.

Minden segítőnek a jó Isten áldását kívánjuk szeretettel, és kérjük, hogy ha lehet-

munkájukkal, csomagkészítéssel, sütemény sütésével, az ebéd főzésével, vagy széthordásával, vagy bármi mással hozzájárultak ahhoz, hogy szebb legyen a nehezen élők karácsonya.

seges, máskor is számíthassunk támogatásukra.

Köszönettel:

**A Magyar Máltai Szeretetszolgálat
Jánoshalmi Csoportja**

Köszönjük azoknak is, akik imájukkal, vagy szenvedéseik felajánlásával támogatták munkánkat.

Ezeknek a jólelkű embereknek a segítése, a máltai gyűjtőakció és a Szeretet Misszionáriusai Csoport adományai tették lehetővé, hogy még karácsony előtt kb.

Vendégünk volt Dr. Veres András

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége meghívására január 14-én Jánoshalmára látogatott Dr. Veres András püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkára. Előadásának címe: Haza és felelősség.

Püspök úrtól a következő gondolatokat kaptuk: Minden magyar állampolgárnak felelőssége van hazája iránt, meggondoltan, okosan kell cselekednie élete során. A hívő emberre is vonatkoznak ezek a megállapítások. Az Evangélium tanítása kötelebenünket, hogy felelős döntéseinkkel alakítsuk hazánk, családunk

és saját életünk menetét. Ezek a döntések bizony sokszor érintik a napi politikát. Sokan nem nézik jó szemmel, ha az egyház úgymond „politizál“, holott az evangéliumon kívül egy sor pápai enciklika is felhatalmazza, sőt biztatja az Egyház tagjait, hogy vegyenek részt a politikai életben is.

„Az Egyháznak nem csupán joga és kötelessége, hogy az erkölcsi és vallási értékrend alapelvei felett őrkdjék, hanem az is, hogy tanítói tekintélye alapján ezen elvek gyakorlati megvalósításáról állásfoglalást terjesszen elő.” (MM 239)

A II. Vatikáni zsinat határozottan állást foglalt az Egyház illetékessége kérdésében. Tanítása szerint az Egyháznak mindig és mindenütt joga van arra, hogy

teljes szabadságban hirdesse a hitet, előadhassa szociális tanítását, és erkölcsi szempontból ítéletet mondhasson a politikai rendszerekről is, amennyiben az

emberi személy alapvető jogai vagy a lelkek üdvössége úgy követeli, és e céllal használhassa mindazokat az eszközöket, amelyek a különböző korokhoz és körülményekhez mérten összhangban vannak az evangéliummal és mindenki javával (Vö. GS 76).

Az Egyház nem akar földi hatalmat szerezni magának, de a történelemben él. Ezért kötelessége,

hogy kutassa az idők jeleit, és az Evangélium fényében értelmezze azokat. Összhangban az emberek legjobb törekvésével, minden vágya az, hogy elérjék a legteljesebb kibontakozásukat. Ennek érdekében azt állítja az emberek elé, amivel egyedül ő rendelkezik: az emberről és az emberiségről való egyetemes felfogását (Vö. PP 12-13).

Mindannyiunk számára világossá vált, hogy mint adófizető állampolgároknak kötelességünk aktívan részt venni a közéletben, adott esetben a választásokon. Az Egyház tanításának megfelelően kell meghoznunk döntéseinket, és felelősséggel kell munkálkodnunk hazánk jövője érdekében.

Érsek úr előadása

A Keresztény Értelmiségiek Szövetségének meghívására Érsek úr előadást tartott, melynek címe "II. János Pál pápa szellemi és lelki öröksége". Szerencsés történelmi helyzetben vagyunk mindannyian, akik életünkben végigkísérhettük Szentatyák pápai életútját. Számunkra ez a gazdag életút szellemi és lelki javak bő kútfője, melyből mindenki sokáig táplálkozhat.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

Attól függ kinek a kezében van...

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 5000 forintot ér. Egy kosárlabda Michael Jordan kezében kb. 50 milliót. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit. Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja, akkor megnyeri a világtornát. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy bot az én kezemben arra jó, hogy elkergessem a kutyákat. Egy bot Mózes kezében kettéválasztja a hatalmas tengert. Attól függ, kinek a kezében van.

Egy parittyá az én kezemben egy gyermekjáték. Egy parittyá Dávid kezében hatalmas fejsze. Attól függ, kinek a kezében van.

Két hal és öt kenyér az én kezemben egy halas szendvics, a tízóráim. Két hal és öt kenyér Jézus kezében jóllakat ezreket. Attól függ, kinek a kezében van.

Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt. A szögek Jézus kezében megváltást hoznak az egész világnak. Attól függ, kinek a kezében van.

Tedd le törődöttségedet, félelmeidet, aggodásaidat, reményeidet, álmaidat és kapcsolataidat Valakinek a kezébe. Nem mindegy kinek a kezében van!

Hétköznapi örömei

Gen - 4 találkozó

Családos fórum

A Gen Négyek a fokoláre lelkeség majdnem legfiatalabb tagjai. A *gen* szó az olasz *generazione nuove* vagyis magyarra fordítva *új generáció* szóból származik. Minden szülő azt reméli, hogy a gyermekei majd megtalálják a helyes utat az életükben, mondhatjuk úgy is, bizakodnak, hogy a következő nemzedéknek majd egy kicsit jobb lesz, ha felnőnek. A fokoláre mozgalom tagjai igyekeznek azt a tapasztalatot átadni a legkisebbeknek, hogy a jó felülemelkedik a rosszon, hinni kell a szeretetben, és meg kell próbálni a hétköznapi életre váltani azt.

Kicsiny gyerekek kicsi dolgokban, első sorban az együtt játszás során tehetnek szert erre a tapasztalatra.

Egy nagyon szép ünnepi pillanatot élt meg néhány kislány a Gen Négyek közül. Elhatározták, hogy meghívják a Gen Ötöket, a még tőlük is kisebbeket, egy kis ünnepségre, ahol bemutatkoznak nekik.

Összesen nyolc, két- három éves gyereket hívtak meg. Énekeltek, mesét adtak elő, illetve játszottak velük. Természetesen a szülők is eljöttek velük, ezért ez a felnőtteknek is egy spontán alkalom volt az ismerkedésre, beszélgetésre és a kapcsolatok elmélyítésére.

Minden Gen Négy kislány örangyala volt egy vagy két kisebb gyereknek, felelősnek érezték magukat értük. A legszebb az volt, hogy néhány saját játékukról lemondva, ajándékot készítettek nekik. A dalok, a mesejelenet és a játék is a szeretetről szóltak, arról, hogy minden tettünk ajándék lehet Jézusnak. Igazi testvérek pedig akkor lehetünk, ha örömeinket és szenvedéseinket is megosztjuk egymással.

A gyerekek boldogok voltak, mert tehettek valamit a tőlük kisebbekért, azok pedig szeretve érezték magukat. Felnőtt fejjel végiggondolva: vajon tényleg olyan kicsiny dolgok ezek?

Január 22-én, vasárnap délután néhány jánoshalmi család összegyűlt, hogy beszéljünk a hétköznapi örömeiről, gondjairól. Ez a tény talán még nem érdemelne említést, hiszen ha nem is minden napos, de elég gyakran megtörténik. Ezen a találkozón az újdonság abban rejlett, hogy a beszélgetés során rávilágítottunk arra, miként lehet a nehézségekből is újrakezdeni, felállni.

Két gondolat került előtérbe, az egyik a testvériség, az egymás iránti segítőkészség megélése, a másik, ami szorosan kapcsolódik ehhez, az adás kultúrájának elterjedése.

Ebben a körben nemcsak olyanok ültek, akik hívő emberek és gyakorolják a vallásukat. A közös alap a köztünk lévő szeretetkapcsolat volt, az a remény, hogy létezhet a hívő és nem hívő emberek között az együttgondolkodás, a másság befogadásának tisztelete, a bátor véleményalkotás, az őszinteség. A gyakorlatban ez azt jelentette, hogy ha a másik ember gondolatával nem értünk egyet, ezt nyugodtan elmondhatjuk, de nézzük mindig azt is, amiben egyetértünk, mert csak ezen a síkon mozdulhatunk előre.

A körülöttünk lévő világban történő események általában nem a reménységet táplálják az emberekben, ezért nagy jelentőségű egy olyan kezdeményezés, ahol az összefogás a cél, és ahol ebből kiindulva talán a város szociális problémáinak megoldásához is ötletek születhetnek.

Új kezdeményezésként egy olyan művészeti est megszervezése is szerepel, ahol az Istentől jövő szépség megtapasztalása mellett az általános emberi értékek középontba helyezése lenne a cél.

A családok abban a reményben váltak el egymástól, hogy egy hónap múlva ismét találkoznak és folytatják a beszélgetést.

Püspöki körlevél a választásról

Ruini bíboros néhány éve, az olaszországi választások előtt írásban foglalta össze azt, hogy a keresztény embernek mire kell figyelnie mielőtt szavazna. Gyulay Endre a Szeged-Csanádi Egyházmegye püspöke az idei országgyűlési választások előtt körlevelet adott ki, hogy segítse a híveket a felelős döntés meghozatalában. A körlevélben tíz pontban összefoglalva Ruini gondolatait idézte:

1. Az életet léte minden pillanatában védelem illeti. Ez az embrió tisztelétét, a bérnyaság, a klónozás és az euthanázia elutasítását jelenti.
  2. A család alapja a házasság, egy férfi és egy nő között kötött élethossziglani szeretetszövetség. Nem lehet egy szintre hozni vele az együttélések egyéb formáit. A törvénynek jogilag is védenie kell a házaspárokat.
  3. Egyenlőség: az önkormányzati és egyházi iskolák egyenlő normatív támogatása, hiszen a keresztények éppen úgy adófizető polgárok, mint a nem hívők.
  4. Szociális igazságosság: munkaalkalom, anyagi támogatás a társadalom peremére szorultaknak, az ország szegényebb vidékeinek, szabad és hatékony gazdasági rendszer. A globalizációval szemben a szolidaritás hangsúlyozása.
  5. Befogadó, nyitott magatartás a bevándorlókkal szemben, az értékek tisztelése, megfelelő jogi rendezés, mely biztosítja az integrációt, az együttélés normáit, s ugyanakkor védi a többségi nemzet érdekeit is.
  6. Biztonság: fontos a határozott szembeszégülés a korrupcióval, minden törvénytelenességgel, bűnözéssel, az ország törvényeinek és eszményeinek tisztelben tartása. A prostitúció, a pedofil-
- ia, a drogkereskedelem felszámolása.
7. Szembe kell szállni azzal a növekvő veszéllyel, azokkal a hatásokkal, melyek szétrombolással fenyegetik életünk természetes feltételeit. Ne válják hazánk gazdagabb nemzetek hulladék lerakójává, piacává.
  8. Intézményes reform: a helyi testületek és szociális intézmények legyenek szerves kapcsolatban az országos szervezetekkel Az egészségügy stabilizálása.
  9. A kormány tegyen meg mindent az Európához való csatlakozás érdekében, de ne adja fel saját országának kultúráját, történelmi és erkölcsi örökségét.
  10. Legyen meg a szolidaritás teljes vállalása, állítsák meg a társadalom kettészakadását, a banki szféra uralmát. Gyakoroljanak pozitív diszkriminációt a szegény rétegek érdekében, gátolják meg a polgári réteg elszegényesedését.
- Gyulay Endre körlevelében a következőképpen összegezte Ruini gondolatait: Olyan vezetőket, törvényhozókat kell megválasztanunk, akik az Evangéliumból következő igazságosságot maguk is gyakorolják, segítő szeretetben élnek, önzetlenek, a közjóért dolgoznak, az emberi méltóságot tisztelben tartják. Országunk felemelkedése, a benne élők szabadsága és jogegyenlősége, a vallás szabad gyakorlásának megkövetelése és biztosítása szemünk előtt kell, hogy legyen akkor is, amikor a megválasztandó embereket vizsgáljuk. Kell, hogy ők ezeket ne csak mondogassák, ígérgessék, hanem eddigi életük is biztosíték legyen, hogy így gondolkoznak és így élnek. Kérjük Istent, naponta imádkozzunk, hogy nemzetünknek méltó és alkalmas vezetői legyenek.**

Keresztény ünnepeink a Kis Szent Teréz Óvodában

Óvodai életünk része, a keresztény ünnepekről való megemlékezés.

Ilyen volt az elmúlt időszakban a Napkeleti Bölcsek érkezése, a gyertyaszentelés és a Balázs áldás.

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe alkalmából Gábor atya megszentelte az otthonról hozott gyertyáinkat.

demés követni. Ezeket az értékeket próbáljuk közvetíteni mindennapjainkban óvodás gyermekeink felé. Ezen a napon nagy élmény volt számunkra, hogy Balázs-áldást kaphattunk. Megilletődve, figyelő szemekkel hallgatták a gyerekek a plébános atya szavait, Szent Balázs püspök életének történetét és csodás gyógyításait. Óvodásaink körében gyakoriak a megbetegedések, ezért nagy szükségünk volt Szent Balázs közbenjárására.

Számunkra Jézus olyan, mint a gyertya lángja. Ahol Ő jelen van, ott szeretet, békesség, melegség uralkodik. Tanításával, életével mutatja azt az utat, amit ér-

Dr. Miskolczi Józsefné
óvodapedagógus

"Itt a farsang, áll a bál"

Iskolánkban már hagyomány, hogy a farsangi időszakban mulatságot szervezünk nagyoknak és kicsiknek egyaránt. Az idén is jó hangulatban telt a szülői vacsora, ahonnan természetesen nem hiányzott a finom vacsora, szórakoztató műsor, amibe a tanárokon kívül a szülők is bekapcsolódtak, hangulatos zene és a hajnalig tartó tánc. Az alsóbb évfolyamokban a jelmezverseny tette izgalmassá, míg a felsősöknél humoros előadások, jelenetek, amelybe előfordult, hogy a tanárokat is bevonták és szereplésre készítették.

Nyerjük meg a kampányt!

Bizonyára sokan emlékszünk még a történetre: halála után egy lélek az Úristen elé került, aki megengedte neki, hogy ellátogasson a mennyországba, majd a pokolba, és válassza azt, amelyik jobban tetszik neki. Emberünket a mennyországban az angyalok örömmel fogadták, mindent áthatott a földöntúli ragyogás. Mikor pedig a pokolba érkezett, terülj-terülj asztalkámhoz ültették, hajnalig tartott a dínom-dánom, mire az illető úgy döntött, hogy a pokolban marad. Négy évvel ezelőtt, a választások után született ez a történet, melynek folytatása is van: amikor a lélek ismét, immár végérvényesen a pokolba került, minden megváltozott körülötte. Megkeseredett, ijesztő, elcsigázott emberek robotoltak egész nap, egy örökkévalóságon át. Ja, kérem, más a kampány, és más a mindennapi valóság!

Csodálatos, hogy a választások előtt mennyi nagyszerű ötlet születik a politikusok fejében. Eladósodott az ország, kevesebbet ér a pénzünk, növekszik a

letnek. Szárnyal a képzelet, és úgy tűnik, elegendő a megfelelő kockába bejelölni az ikszet, hogy végre az ország valamennyi problémája megoldódjék. Kezünkben a döntés - sulykolják a politikusok -, hogy a nagyszerű ígéretek közül melyik valósuljon meg.

Persze, a valamit érő kampány nem csak ígéretekből áll. Ízesítő is kell hozzá, hogy legyen sava-borsa. Önmagáról állít ki szegénységi bizonyítványt az a párt, amelyik nem képes a másik lejáratására. Hiszen a vakok között a félszemű király. És, miközben a médiumok együttműködésével folyik az össznépi ígérgetés és sárdobálás, a választó számára egyre fogy a hasznos idő. Alig egy hónap van még hátra április 9-ig, amikor leadhatjuk voksunkat arra a politikai tényezőre, amelyről úgy gondoljuk, előreviszi az ország sorsát.

Amint a Katolikus Egyház Katechizmusában olvassuk: a közjó érdekében vállalt közös felelősség erkölcsileg megkívánja a szavazási jog gyakorlását. Vajon tisztában vannak-e politikusaink és mi magunk, választók is azzal, hogy normális esetben a kampány nem a pártokról, hanem rólunk szól? Legyünk mi, egyszerű, gyalogos szavazók a választási kampány igazi nyertesei!

Ne hagyjuk elveszni a hátralévő rövid időt, amikor végre elmondhatjuk, mennyire elégedetlenek vagyunk a családot kikezdő intézkedésekkel, a természetörvénnyel ellenkező törvényhozással, az egyre növekvő elszegényedéssel és munkanélküliséggel, a vallásszabadságot sértő, a határon túli magyarok sorsát figyelmen kívül hagyó, szűk látókörű megnyilvánulásokkal. Elegünk van a keresztény ember méltóságát sértő kampányszlogenekből, a hazugságokból, a felelőtlen ígérgetésekből!

Papp Tamás

JÁNOSHALMI HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség
kiadványa

Megjelenik: két havonta

Kiadja:

A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala

Felelős kiadó:
Rónaszéki Gábor

Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.

Készült: A Kópia Kft.
Kiskunhalas nyomdájában

Szerkeszti a szerkesztő
bizottság

A Szerkesztő bizottság címe:
Jánoshalma, Béke tér 11.

e-mail: stanna@anet.hu

munka-
nélküli-
ség, csök-
ken a né-
pesség, de
kampány
idején
mindezek-
re a meg-
oldhatat-
lannak tű-
nő súlyos
kérdések-
re játszi
könnyed-
séggel
megnyug-
tató vála-
szok szü-